

Sygn. akt **III Cz 730/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędziowie SO Aleksandra Janas

SR del. Marcin Rak (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2014 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **R. Ś. (Ś.)**

przeciwko **S. N.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach zawarte w punkcie 3 wyroku z dnia 4 listopada 2013 roku, sygn. akt I C 126/13

postanawia:

1. **oddalić zażalenie,**

2. **zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

SSR (del.) Marcin Rak SSO Leszek Dąbek SSO Aleksandra Janas

Sygn. akt **III Cz 730/14**

UZASADNIENIE

Powód domagał się od pozwanego kwoty 12.000 złotych tytułem szkody majątkowej jakiej doznał w wyniku pogorszenia stanu zdrowia zawinionego przez pozwanego, który napadł na powoda i spowodował u niego obrażenia ciała. Na dochodzoną pozew kwotę składały się należności z tytułu zakupu lekarstw, dojazdów do lekarza oraz szkody wynikłej z konieczności odpracowania zwolnienia lekarskiego, braku możliwości wcześniejszego przejścia na emeryturę jak i braku możliwości podjęcia pracy.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów sporu zarzucając, że roszczenia powoda zostały zaspokojone wyrokiem wydanym w innej sprawie, zasądającym od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.000 złotych.

Sąd Rejonowy wyrokiem wydanym w rozpoznawanej sprawie oddalił powództwo i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.417 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany został uznany prawomocnie skazany za popełnienie przestępstwa na szkodę powoda, polegającego na spowodowaniu u niego uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia. Niezdolność powoda do pracy z powodu tego zdarzenia trwała od 13 do 31 sierpnia 2009 roku. Wyrokiem wydanym we wcześniej wszczętej sprawie Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za ból i skutki urazów. Dalej ustalił Sąd Rejonowy, że powód jest emerytem górniczym. Otrzymuje świadczenie w kwocie 3.046,90 złotych netto miesięcznie z czego 1.000 złotych przeznacza na alimenty dla byłej żony. Ze związku z obecną niepracującą żoną (która pozostaje na jego utrzymaniu) ma dwoje dzieci, utrzymuje też dzieci żony z jej poprzedniego małżeństwa. Spłaca dwa kredyty.

Sąd Rejonowy wywiódł, że powód nie wykazał zasadności roszczenia o zapłatę odszkodowania, zaś krzywda została mu zrekompensowana przez pozwanego zobowiązanego do zapłaty kwoty 4.000 złotych z mocy uprzednio wydanego wyroku.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach Sąd Rejonowy wskazał art. 98 k.p.c., statuujący zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Zasądzona na rzecz pozwanego należność obejmowała wynagrodzenie pełnomocnika i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwany wniósł zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach sporu. Wskazał, że ich uiszczenie będzie dla niego uciążliwe z uwagi na sytuację materialną i rodzinną. Podkreślał, że choruje i pozostaje jedynym żywicielem sześćoosobowej rodziny. Po uregulowaniu alimentów na rzecz byłej żony dla rodziny powoda pozostaje kwota 2.300 złotych, która jest niewystarczająca. Powoływał się nadto na zły stan zdrowia dzieci pozostających pod jego opieką, a także charakter czynu, będącego podstawą roszczeń. Domagał się zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia i nieobciążania kosztami na zasadzie art. 102 k.p.c.

Pozwany wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Prawidłowe zastosowanie tej regulacji prawnej sprowadza się zatem do ustalenia strony wygrywającej i przegrywającej, na którą zostanie nałożony obowiązek.

Wyłom od ogólnej reguły obciążenia strony przegrywającej kosztami procesu stanowi zasada słuszności ujęta w art. 102 k.p.c. pozwalająca na zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów albo nie obciążanie jej w ogóle kosztami w przypadkach szczególnie uzasadnionych. Przepis ten z uwagi na swój szczególny charakter, nie może być wykładany rozszerzająco, zaś w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że sam stan majątkowy nie stanowi decydującej przesłanki zwolnienia jej od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, podobnie jak korzystanie przez stronę ze zwolnienia od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2011 r., I CZ 26/11, Lex nr 1101325, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2011 r., I CZ 52/11, Lex nr 1083690, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2012 r., I CZ 34/12, Lex nr 1232459, postanowienie Sadu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 marca 2014 roku I ACz 294/14, Lex nr 1438132, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 listopada 2013 roku, I ACa 672/13, Lex nr 1394250, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia września 2013 roku, I ACa 481/13, Lex nr 1378704).

Nie budzi też wątpliwości, że zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c. zależy od swobodnej decyzji sądu rozstrzygającego sprawę w pierwszej instancji. Ponieważ związane jest z dyskrecyjną władzą sędziowską (uznaniem sędziowskim), korygowanie rozstrzygnięcia o zastosowaniu, bądź braku zastosowania art. 102 k.p.c. może być dokonane przez sąd wyższej instancji tylko wówczas, gdy jest rażąco niesprawiedliwe, a reguły sprawiedliwościowe oczywiście naruszone (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2013 roku, V Cz 130/12, Lex nr 1341731 i powołane tam orzecznictwo).

Odnosząc te założenia do okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy uzasadnionym jest twierdzenie o braku podstaw do wzruszenia kwestionowanego rozstrzygnięcia o kosztach. Podkreślenia wymaga, że w uprzednio toczącym się postępowaniu wydane zostało rozstrzygnięcie wynikiem którego było zrekompensowanie krzywdy doznanej przez powoda wskutek zachowania pozwanego. Roszczenie dochodzone obecnie obejmowało natomiast wyłącznie szkody w majątku. Występując z kolejnym żądaniem powód powinien liczyć się możliwością przegrania sporu, a w konsekwencji powinnością zwrotu kosztów na rzecz pozwanego, który zmuszony był do podjęcia obrony przed nieuzasadnionymi żądaniem. Powołane w zażaleniu okoliczności nie mogły uchylać tego obowiązku, co z kolei stanowić musiało podstawę do zastosowania w sprawie art. 98 k.p.c.

Dlatego też Sąd Okręgowy oddalił zażalenie jako bezzasadne, a to na podstawie art. 397§2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w art. 108 k.p.c. w zw. z art. 109 k.p.c. obciążając nimi powoda jako przegrywającego to postępowanie. Zasądzona na rzecz pozwanego kwota obejmowała wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniu zażaleniowym obliczone zgodnie z §6 pkt 3 w zw. z §13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 461) przy uwzględnieniu poglądu, że podstawy zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego w części dotyczącej opłaty za czynności radcy prawnego, prowadzonego na skutek zażalenia na postanowienie o kosztach procesu, nie stanowi wartości przedmiotu sprawy, lecz wysokość kosztów, których dotyczy zażalenie (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2009 r. IV CZ 81/09, Lex nr 951739) .

SSR del. Marcin Rak SSO Leszek Dąbek SSO Aleksandra Janas